

N:o 178.

Af herr **Byström m. fl.**, om ändrad lydelse af 16 § 3 mom.
förordningen angående försäljning af brännvin.

Från många håll klagas öfver det myckna rusdrycksförtärande, som sker på ångbåtarna. I all synnerhet är detta fallet i fråga om de ångbåtar, som ombesörja skärgårdstrafiken. Då nuvarande bestämmelser om möjlighet för passagerarefartyg att erhålla rättighet att få hafva utskänkning antogs 1905, var det ock många röster, som höjdes däremot.

Bäst vore, om rusdrycksutskänkningen blefve helt och hållet förbjuden på dessa båtar. Det vore till nytta för båtens personal och passagerare och till gagn för befolkningen å orter, där båt har tilläggsplats. Nu torde detta i allmänhet ej låta sig göra, men någon inskränkning i fråga om lämnande af utskänkingsrättigheter bör kunna ske, och i alla händelser böra kommuner, som beröras af båttrafiken, hafva samma rätt i fråga om utskänkingsrättigheters beviljande å båtar som de hafva i fråga om annan rusdrycksutskänkning eller försäljning. Därför böra ungefär samma bestämmelser också blifva gällande för utskänkning å båtar.

På grund af hvad jag nu anfört hemställes,

att Riksdagen ville besluta, att kungl. förordningen
angående försäljning af brännvin den 9 juni 1905 § 16
mom. 3 må få följande lydelse:

Rättighet till utskänkning å passagerarefartyg
må på ansökning kunna medgifvas af Konungens

befallningshafvande i det län, hvarest fartygets rederi har sitt säte, dock först sedan kommunalstämmorna i de kommuner, som beröras af ifrågavarande ångbåts- trafik, hörts och till öfvervägande antal gifvit sitt bifall till dylik ansökan. Sådan utskänkning må endast äga rum till förtäring ombord å fartyget och må, under det fartyget ligger i hamn eller vid land, allenast ske till besättningen och till dem, som i fartygets restaurationslokal intaga måltid.

Stockholm den 26 januari 1909.

J. Byström.

J. Hellgren.

J. P. Igel.